

Under de tunge Øjenlaag, hvoraf det ene næsten var lukket til, bevægede Pupillerne sig uroligt frem og tilbage som Dyr i Bur. Hundefrygten i hans Sind gjorde dem mørke og unaturligt store trods det Styrtebad af Sol, der strømmede ned over ham.

Den foregaaende Aften, da Tjener Rasmussen læste Avisen højt for ham, havde han faaet en alvorlig Rystelse ved at høre, at P. Christian Jørgensen, en ubetydelig Hørkræmmer paa Vestergade, ved sin Død havde testamenteret hundrede tusinde Kroner — over Halvdelen af sin Formue — til Missionen.

Han havde ganske vist ogsaa selv et Par Gange i Vinterens Løb betænkt Kirken med Gaver. Men ved denne Meddelelse vaklede hans Tillid til, at hans Regnskab med Vorherre balancerede. Efter en bekymringsfuld Nat, der vakte Minderne om den store Krise i hans Liv, da de afrikanske Guldmineaktier pludselig faldt tilbunds og i nogle Dage truede ham med Ruin, havde han nu telefoneret efter Pastor Gaardbo, som han utaalmodig ventede paa.

Tjener Rasmussen, der under hans Sygdom var bleven ophøjet til en Slags Privatsekretær, stod henne ved Skrivebordet og fordelte den ekspederede Morgenpost til de forskellige Rum i Hylderne ovenover. Den syge Grosserer kom ikke mere paa sit Kontor; men gennem Telefonen holdt han endnu Forretningens Traade i sin Haand, og fra hans lamme Tunge